

У «ЗОРЯНИМ ПЕРРЕВЕСЛА»

Вихідці з нашого району останнім часом радують прихильників поетичного слова новими творами, новими збірками. Зокрема, у київському видавничому центрі «Козарі-поліграф» вийшла книга Марії Мороз (Марії Морозенко) під назвою «Зоряні перевесла». Це перша збірка нашої землячки.

Народилася Марія (дівоче прізвище - Воробей) у Малині. Тут виростала у багатодітній сім'ї (в матері було дванадцять дітей). Батько помер, коли Марії виповнилося 9 років. Отож, важкий життєвий тягар авторка «Зоряних перевесел» несе уже з дитинства.

З 1989 року Марія Морозенко проживає у Києві. Тут навчалась на факультеті журналістики, тут зараз працює педагогом у світлиці «Веретено».

Після першої поетичної книги наша землячка підготувала до видання збірку етюдів, казок та байок. Один із творів нового видання пропонується увазі читачів.

Євген ЦИМБАЛЮК.

В У Ш Е Ж Ї К А

Е т ю г

Зійшли сніги. Тоненький прутик виткався на світ. Відкіля взявся він тут, посеред поля, цей вишневий пагін? Хто заніс його сюди? Чи подорожній кинув кісточку, чи птах заніс так далеко? Хто зна. Земля прийняла і викохала в собі цю слабеньку надію, що тягнулась до життя; дощ додав зросту і сили; а сонце випестило своїм промінням. Втім, їй тут було добре-добре, але самотньо. Калина, що росла поруч, була надто гордою, щоб вдаватись до розмов з тоненьким галуззям; а птахи, що пролітали над полем, найперше поспішали до квітучого куща, і тільки одного разу маленька пташина, надто втомлена, щоб летіти далі, злегка присіла на тоненький вишневий вершечок. Вона розповіла про чудесні сади, що ростуть зовсім поруч. «Там красиво! Там гарно!» - весело наспівувала пташка і не бачила, як низько, до землі, схилився слабенький прутик.

Часто сюди залітав сильний вітер. Він спішив до пишної калини, горнув її до себе. І калина пишалась ще більше...

Хутко збігали дні. Минали й роки... Час не стояв на місці... Якоїсь весни наша вишенька прокинулася після довгого зимового сну і не впізнала себе саму - маленький слабовитий прутик виріс у чудесне квітуче деревце, справжню вишеньку. Вона побачила себе у дзеркалі води після дощу і здивувалась - як пишно розквітла її врода! Радісно повернулася гіллям до ка-

лини і ... налякано відхилилась назад - де поділась та горда краса? Перед нею стояв зсохлий куш, що заледве місцями зеленів. Молодій вишенці стало жаль сусідки. І дивно, саме тепер, коли краса її так яскраво-зелено квітла серед поля, вона задумалась власне над життям; подумала про те, що не спадало на думку раніше - ні в довгі зимові ночі, коли вона могла перемерзнути, ні у пекучі літні дні, коли спека могла загубити її. А от саме тепер, перед видом згасаючої, а колись такої сяючої краси, вишенька зрозуміла, що все на світі минуче...

Налетів сильний вітер. Вишенька помітила, як радісно стрепенулись зелені гілки калини, затуляючи собою віджилі. Вітер докружляв довкола куща, потім зненацька, рвонув його до себе. Калина зболено скрикнула - на землю впала відчахнута гілка. Веселим посвистом вітер понісся геть, повернувся, щоб завдати ще сильнішого болю колишньому коханню і раптом притих, побачив її. Намарно калина шепотіла «Зупинись!»! Цього він уже не чув, бо схилився перед іншою красою...

Молоденька нерозумна вишенька віддалась своєму першому пориву, і вітер докружляв її в несамовитому танку. Вона хотіла веселощів - співав їй веселої, вона бажала спокійної пісні - мала і цю. А вітер пестив, цілував її, горнув до себе. Спочатку вишенька соромилась, навіть і боялась тих любощів, а потім сама горнулася до нього. Чи жаль їй було калини? Напевно, що так. Але хіба вона думала про це? Хіба її молодість для цього? Її полонило цілком якесь шаленство. Даремно калина просила: «Стережись». Вишенька цього не чула, ще міцніше горнулася до вітру. А він усе нашіптував про красу садів, про силу польоту, і питав: «А ти хочеш полетіти на моїх крилах?» «Ні!» - боязко відповідала, і він сміявся: «Ти надто слабка. Я не люблю таких». «Постій! - злякано похитнулася. - Я сильна! - Усією силою рвонулася до нього і тії ж миті, розчахнута навпіл, упала додолу. - Так, я й, справді, мабуть, ще надто слабка», - подумала, згасаючи...

Вітер озирнувся і побачив за собою надломлене деревце. Засміявся і байдуже понісся далі. А, зрештою, що він міг зробити?..